

„Náhoda“ a milióny rokov slúžia darwinistom ako deus ex machina

Vladislav Běhal

13. februára 2021 ✚ Cirkev ✚ Evolúcia

pokračovanie I. časti

Napriek všetkej snahe darwinistov, nebol zistený vznik žiadneho nového druhu, a to ani u mikroorganizmov, ktoré majú generačnú dobu niekoľko desiatok minút a môžu si navzájom odovzdávať genetický materiál. Ani rezistentné kmene patogénnych mikroorganizmov nevytvárajú nové enzýmy spôsobujúce ich rezistenciu, ale prijímajú ich od iných mikroorganizmov, ktoré ich majú vo svojej genetickej výbave (enzýmy štiepiace antibiotiká alebo metylázy metylujúce adenín a guanín na mRNA, čím je znemožnené naviazanie antibiotika) alebo rezistenti syntetizujú väčšie množstvo enzýmu transportujúceho antibiotikum alebo inú biologicky aktívnu látku z buniek.

Zmutovaný enzým môže zameniť jednu aminokyselinu v stene patogénu a ten sa stane rezistentným. Mikrobiológovia rezistentné kmene nepovažujú za nové druhy. Náhodné mutácie u mikroorganizmov vznikajú, ale tieto náhodné mutácie nedokazujú darwinizmus, ako sa niektorí z nich domnievajú. Stále platí, že za posledných stopäťdesiat rokov nezaznamenali mikrobiológovia pri mikroorganizmoch vznik žiadneho nového druhu. Ak sa pôsobením vonkajších podmienok uvedú do pohybu rôzne gény a vyvolávajú v organizme rôzne odozvy, tak to nie je žiadna darwinovská selekcia; žiadny nový druh nevzniká.

Definícií druhu je asi pätnásť. Nové druhy vznikajú hlavne na papieri. Mäta pieporná je kríženec troch druhov mät. Kríženec dvoch druhov žeriavov je označený ako nový druh. U nás (Československo, kríženie prebiehalo na chovných staniach v Českej aj Slovenskej republike, pozn. red.) bol skrížený (karpatský) vlk s (nemeckým) ovčiakom a kríženec bol uznaný ako nová rasa „československý vlčiak“. Variant určitého druhu však môže vzniknúť tým, že vplyvom zmeneného prostredia sú uvedené do činnosti gény, ktoré organizmus doposiaľ nevyužíval, ale boli v jeho genetickom materiáli a vplyvom selektívneho výberu bola ich činnosť stabilizovaná.

Prirodzený výber

Darwinisti tvrdia, že k evolúcii došlo prirodzeným výberom. Toto tvrdenie má jednu podstatnú logickú chybu. Keď vyberám, musím mať aspoň dve možnosti voľby a druhá možnosť musí nejako vzniknúť. Preto nie je podstata problému evolúcie prirodzený výber, ale ako vznikla druhá možnosť, teda ako vznikla druhá bielkovina, ktorá by organizmu priniesla nejakú výhodu pre prežitie. Prírodovedci dôkladne študujú, akým spôsobom mohli zmutované živočíchy prevládať v populácii, ale o to, ako mohli vzniknúť, sa veľmi nezaujímajú. Okrem toho, pri prepise genetickej informácie z DNA do mRNA, sú bázy nekódujúce používané gény, vystrihnuté. Bunka nevie, že nový reťazec vo vystrihovanej časti genómu je pre ňu užitočný a pravdepodobne ho vystrihne. V každom prípade platí, ak nie je gén kompletný, aj keď bol zložený

z podjednotiek, nemôže podľa neho vzniknúť funkčná bielkovina a prejavíť sa jej výhodnosť pre organizmus.

Náhoda a pravdepodobnosť

Podľa Darwina prebiehal vývoj tak, že malé náhodné zmeny, ktoré sa v rôznych organizmoch objavovali (a tie boli viditeľné pri vzniku rôznych rás), boli preferované prirodzeným vývojom. Problém nastal v okamihu, keď bola objavená DNA, molekulárny princíp dedičnosti a mechanizmus vzniku nových mutantov, spočítaná veľkosť genómu a zistené rozdiely v sekvencii báz u jednotlivých druhov, takže bolo možné skúmať, či je táto hypotéza vierohodná. Ďalej bol určený aj vek jednotlivých druhov a rodov a nie je už možné bezmyšlienkovito používať ako zaklínadlo milióny rokov, počas ktorých sa živočíchy vyvíjali.

Možných mechanizmov vzniku nových mutantov je teoreticky niekoľko a je legitímne skúmať, koľko je ich možných aj prakticky. Môžeme uvažovať, okrem bodových mutácií v bunkách, z ktorých vznikajú spermie a vajíčka, o vzniku nových génov náhodným presúvaním náhodne vytrhnutých desiatok báz (transpozóny, retrovírusy a iné) po reťazci DNA dlhom cca. 100 miliónov báz (dĺžka jedného chromozómu). Tieto skupiny báz sa náhodne stretnú a vytvoria reťazec dlhý niekoľko tisíc báz, v presnom poradí báz, kódujúcom funkčnú bielkovinu. Pravdepodobnosť je nulová. Navyše, pri každej inzercii novej kópie transponovaného elementu do chromozómu dochádza ku zmenám, ktoré môžu byť pre organizmus aj škodlivé.

Z tohto dôvodu väčšina transpozónov transportuje skupiny báz veľmi výnimočne, napriek tomu, že sa niektoré elementy vyskytujú v genóme vo veľkom počte kópií. Tiež je nutné mať na pamäti, že dedičné mutácie vznikajú len v bunkách, z ktorých sa vyvíjajú vajíčka a spermie. Mutácie v bunkách tvorených behom rastu (somatických), dedičné nie sú. Stále platí, že genóm je veľmi stabilný, inak by organizmy neprežili. Nech už gény vznikajú akýmkoľvek náhodným spôsobom, platia pre ich vznik zákony pravdepodobnosti. Ak uvažujem inak, tak uvažujem ako ľudový výskumník alebo gambler.

Pokiaľ by sme chceli modelovať náhodný vznik nového génu s požadovaným poradím desiatich báz, mohli by sme použiť desať kociek so štyrmi stenami (počet báz v DNA), kocky mali očíslované 1-10 a náhodným hádzaním kociek v náhodnom poradí mali dostať určité číslo zložené z čísel 1, 2, 3, 4. Pravdepodobnosť dosiahnutia tohto čísla je $1:4^{10}$, tzn. 10^6 , čiže po miliónoch hodov. Podobne môžeme počítať pravdepodobnosť vzniku nového enzýmu náhodnými mutáciami.

Zdroj: wikimedia commons

Pre vznik nového druhu s novými vlastnosťami sú nutné nové enzýmy a iné funkčné bielkoviny. Vznik enzýmu o dĺžke 333 aminokyselín (veľmi malý enzým), znamená zmysluplne zmutovať 1000 báz. Pravdepodobnosť, že zmutuje 1000 náhodne zoradených báz do požadovaného poradia, je $1:4^{1000}$, čo je $1:10^{600}$. Pravdepodobnosť, že sa náhodnými mutáciami zoradia bázy tak, aby kódovali jednoduchý enzýmový systém o tridsiatich enzýmoch, ako je napríklad bičík, každý obsahujúci 333 aminokyselín, je $1:10^{18000}$. Námietka, že existujú aj jednoduchšie systémy pohybu (Rennie, 2000), je nezmyselná, pretože pravdepodobnosť náhodného vzniku systému len o troch enzýmoch je $1:10^{1800}$, teda prakticky nulová. Tu matematika vyvracia darwinizmus, a veda, ktorá nie je v súlade s matematikou, nie je vedou.

Aby mohol byť pomocou vírusov prenesený klaster o veľkosti tisíc báz z jedného druhu stavovcov na druhý, musel by vírus vytrhnúť celých tisíc báz z DNA jedného druhu, napadnúť zárodkové bunky iného druhu a náhodou vniesť tento klaster presne medzi dve bázy, v určitom enzýmovom systéme, na chromozóme o dĺžke cca 100 miliónov báz.

Evolúciu môžeme pozorovať v rámci jedného druhu, pri vzniku rôznych rás prispôsobujúcim sa rôznym prírodným podmienkam alebo u domácich zvierat, kde selekciu riadil človek. Darwinisti tak vývoj v rámci jedného druhu extrapolujú na vznik nových druhov, k čomu ich však nič neopravňuje a nemajú na to žiadne dôkazy. Pri tejto extrapolácii sa oháňajú miliónmi rokov, v priebehu ktorých sa nové druhy vyvinuli. Väčšina kmeňov dnes žijúcich organizmov, sa objavila na zemi pred cca 570 miliónmi rokov v kambriu. V priebehu niekoľko miliónov rokov už boli hotové. 570 miliónov rokov je príliš krátka doba na to, aby zmysluplne zmutovala jedna alebo dve miliardy báz. Náhoda a milióny rokov slúžia darwinistom ako *deus ex machina* tam, kde sú v rozpore s poznatkami prírodných vied a logikou.

Darwinistický „boh medzier“

Zástancovia ID (inteligentného plánu, z angl. Intelligent Design) sa neuchyľujú k „Bohu medzier“, ako ich obviňujú darwinisti. Poučení ľudia vedia, že v tzv. operačnej vede, kde sa poznatky dajú overiť buď experimentom alebo opakovaným pozorovaním, nie je legitímne vysvetľovať veci, ktoré vysvetliť nevieme,

zásahom Stvoriteľa do hmotného sveta. To neplatí vo „vede o počiatku“, ako je vznik vesmíru alebo vznik života, čo nemôžeme opakovane pozorovať. Vtedy je legitímne o zásahu Stvoriteľa uvažovať. Je to alternatíva, ktorá sa nedá vyvrátiť, ani dokázať; môžeme len z poznatkov, ktoré máme a zo zákonitostí, ktorými sa hmota riadi, uvažovať, ktorý variant je pravdepodobnejší.

Ak je, podľa doposiaľ známych chemických a fyzikálnych poznatkov zrejme, že život nemohol vzniknúť reakciami náhodne sa stretávajúcich molekúl, tak sa prikláňam k variantu, že život bol stvorený. Tu nejde o nahradenie doposiaľ neznámych poznatkov Stvoriteľom, ale naopak vychádza sa tu z poznatkov prírodných vied. Adenín a ribóza budú nestabilné aj v budúcnosti a fosforečnan vápenatý bol aj bude vo vode nerozpustný. Neživé systémy nedokážu previesť slnečnú energiu na chemickú a konfiguračnú energiu, ktoré sú potrebné pre metabolizmus živých organizmov. To dokážu len živé organizmy. V žiadnom prípade nemôžu darwinisti tvrdiť, že hypotéza vzniku chemickou evolúciou je vedecká, pretože je v rozpore s poznatkami prírodných vied a že hypotéza zásahu Stvoriteľa je nevedecká.

Darwinisti hovoria, že zástancovia ID s postupujúcim poznaním opúšťajú jednu pozíciu za druhou. V operačnej vede nie je čo opúšťať. Naopak, darwinisti opúšťajú jeden zo svojich dôkazov po druhom. Museli opustiť teóriu o koncentrovanej prapoličke, v ktorej náhodou vznikol život, tvrdenie, že vývoj embryí opakuje vývoj druhu, že vlastnosti získané v priebehu života sú dedičné, všetky orgány (asi sto), ktoré darwinisti považovali za zbytočné (slepé črevo) a vraj vývojovo prekonané, sa ukázali byť potrebné, že v genetike funguje „čo platí pre baktériu, platí aj pre slona“ a iné.

Tam, kde sú darwinisti s rozumom a dôkazmi v koncoch, keď je nepravdepodobnosť veľká, nastúpia ako „boh medzier“ milióny rokov vývoja. Za stopäťdesiat rokov nepriniesli darwinisti jediný seriózny dôkaz pre svoju teóriu, preto sa uchýľujú k mystifikáciám a podvodom a o to viac sa oháňajú vedou, vedeckými titulmi a postami. Aj pre laika, pokiaľ myslí logicky, je zrejme, že pri náhodných mutáciách dôjde po niekoľkých mutáciách k mutácii v géne kódujúcom nejaký životne dôležitý enzým, ten sa nesyntetizuje a životaschopný jedinec sa nemôže narodiť. To znamená, že vývoj druhov náhodnými mutáciami je nemožný.

Že Boh existuje, je viera. Rovnako tak je viera, že Boh neexistuje. Nie je možné tvrdiť, že postulát vychádzajúci z viery v Boha je nevedecký, zatiaľ čo postulát vychádzajúci z viery, že Boh neexistuje, je vedecký. Väčšina prírodovedcov sa však týmto problémom netrápi a pri svojej práci, aj keď podvedome, hľadá v hmote inteligibilitu, predpokladá, že javy majú svoje zákonitosti, ktoré sa pri práci odhaľujú a vidí, že najmä prejavy života sú veľmi dômyselné. Čím viac prehľbujeme poznanie, najmä o mechanizmoch regulujúcich život, o zložitosti, s akou fungujú zmysly živočíchov, tým viac je pre logicky mysliaceho človeka nepredstaviteľné, že by toto všetko bolo dielom náhody. Na to nemali živé organizmy dostatok času. Zástancovia ID nehovoria, kedy a ako vstupoval Stvoriteľ do vývoja vesmíru, ani mu neradí, ako mal vývoj zariadiť, zatiaľ čo darwinisti mu zakazujú, aby od veľkého tresku prejavoval akúkoľvek iniciatívu v tomto smere.

dokončenie v III. časti

Ing. Vladislav Běhal, DrSc. je pracovníkom Mikrobiologického ústavu Akadémie vied ČR.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/nahoda-a-miliony-rokov-sluzia-darwinistom-ako-deus-ex-machina/>